

že stari ljudje začeli vikati, se je obračal leseni Jakob od te družbe v stran, pa izcela kakor nove duri. Dražili so ga še z nemškim bingel-bongel, se mu rogali po stari navadi, on je pa počil z bičem, zavriskal in si mislil: Kaj nam pa morejo? — Nič!

Imel je zadosti novih znancev v hiši in hlevu.

Volkov in Namretov sta nadaljevala in dovršila nauke v mestu. Izpolnila sta nade, ki jih je stavila v njiju pozabljena vas Podbreg. To ime se je pozneje razlegalo večkrat v trgu in celo v deželnem glavnem mestu. Tja so Podbrežani pošiljali vsako leto več vedoželjnih in vedožejnih hčerk in sinov. Od tam so se vračali leto za letom bolj omikani in olikani ter širili napredek med domačini.

Zato pa sedanji podbrežki rod ne ostane pozabljen v zgodovini domače dežele, kakor ni pozabljen — leseni Jakob.

O očeh in ključku.

*Kot zvezdic dveh
oči bil je svet,
v njih drag zaklad
počival je skrit.*

*Pa ključek imel
nekdo je tenak,
ki bil je zvit
in hud čarovnjak. —*

*Zdaj dvignil zaklad
je ključek iz dna —
brez upov srce je,
v očeh pa tema ...*

Tone Rakovčan.

Mlinar Saša.

*Onkraj hišice pod smreko —
tam studenček žubori;
tjakaj Saška vedno vleče,
tam najrajši se mudi.*

*In sosedov striček dobri
mlinček mu postavil je
in v vodo med dva kamena
žlebek mu pripravil je.*

*S palico kali vodico,
s kamenjem gradi ji pot,
dela si čez njo brvico,
hodi tja na izprehod.*

*Voda teče na kolesce ...
Oj, kolesce se vrtil!
Mlinar je zdaj Saša modri —
to velike so skrbi!*

Mica Kepa.

